

י"א.

יִלְפִינָן מַצִּיאה מַגֵּב. האי ילפינן הוי *מדרבנן דמציאת קטן לא
הוי אלא מדרבנן אפילו לרבי יוסי דאמר (לקמן דף יב.) גזל
גמור היינו מדבריהם ולענין יד לא פליגי דילפינן אלא לענין חרס:
זכרתה לו. [א] נראה אע"ג דלא אמר זכרתה לי דזכרתה לו דאמר

יְלִפְיִין מַצִּיאה מוּטָה. כִּי הִיכִי דְרָבִי גַּם אֵינִי לֵה חֹזֵר לְקֻטְנֵה גִבִּי מַצִּיאה נָמִי אֵינִי לֵה: **וּמֵר סָבֵר לֹא יְלִפְיִין.** מִמוּנָה מֵאִסְרוֹרָה וְגִבִּי מִמוּנָה חֹזֵר מֵאֵם הַמִּנְאֵל אֶתְרַבְּצִי וְאִיכָא לְמִימֵר דְּשִׁלּוּחוֹת הוּא וְיִמְשׁוּם דְּאִין שְׁלִיחָה לְדַבֵּר עֲבִירָה אֶלְטֶרֶיךָ לְמַכְתֵּב הַסֵּם: **וְהִכָּא בִקְטָן**

יְלִפִּינָן מִצִּיָּאָה מִגֹּט וּמֵר סָבֵר לֹא יִלְפִינָן
מִצִּיָּאָה מִגֹּט וְאִיבְעִיתָ אִימָא בְּקִמְנָה כּוּלִי
עֲלֵמָא לֹא פְלִיגִי דִּילְפִינָן מִצִּיָּאָה מִגֹּט וְחֵכָא
בְּקִמְנָן קָא מִיפְלִגִי מֵר סָבֵר יְלִפִּינָן קִמְנָן מִקְמְנָה
וּמֵר סָבֵר "לֹא יְלִפִּינָן קִמְנָן מִקְמְנָה וְאִיבְעִיתָ
אִימָא מֵר אִמֵּר חֵדָא וּמֵר אִמֵּר חֵדָא וְלֹא פְלִיגִי:
מִתְנִי בִּדְרָא אֹתוֹן רִצִּין אַחֵר מִצִּיָּאָה אַחֵר
עֲצִי שְׁבוּר אַחֵר גְּזוּלוֹת שְׁלֹא פִרְחוּ וְאִמֵּר
זִכְתָּה לִי שְׂדֵי זִכְתָּה לוֹ הִיָּה עֲצִי רִין כְּדִרְכוֹ אוֹ
שְׁהִיֹּ גְזוּלוֹת מִפְרִיחִין וְאִמֵּר זִכְתָּה לִי שְׂדֵי לֹא
אִמֵּר כְּלוּם: **גַּמ'** אִמֵּר רַב יְהוּדָה אִמֵּר שְׁמוּאֵל
יְהוּדָה שְׁעוּמָד בְּצַד שְׂדֵהוּ וְתִקְנִי לִיהָ שְׂדֵהוּ
(6) דְּאִמֵּר ר' יוֹסִי כִּר' חֲנִינָא יִחְצְרוּ שֶׁל אָדָם
מִנְהָ לֹא שְׁלֹא מִדְּעֵתוֹ הִנֵּי מִיֻּלִּי בַּחֲצֵר

פליגי. ללא אשכחן דרבי ביה חלף:
מר אמר חדא ר'ו. ר"ס בן לקיס
אמר לענין מתיאה ורבי יוחנן לענין
גט. אי נמי מר אמר קטן ומר אמר
קטנה: **בתנאי** אחר **לבי שבור.**
דבוא דומיא דמתיאה שאינו יכול להי-
תקשר דבר דהך אדרה לא יוכלוי

בִּי תִקְצֹר קִצְיֹרְךָ
בְּשֹׁדֶךָ וּשְׂכֻחַת עֶמְרִי
בְּשֹׁדָה לֹא תָשׁוּב לִקְחָתוֹ
לִגְרוֹ לִיתוֹם וְלֹא לְמִנָּה
הִיָּה לְמַעַן יִבְרַךְ יי
אֱלֹהֶיךָ בְּכֹל מַעֲשֵׂה
דְּבָרִים כִּד יִט
דִּיר:

וְשֵׁי ד"ה וְכֵן כָּבֵד וְכֵן
 מְשֻׁם דַּמִּין שְׁלִיחַ לְדַבֵּר
 וּבִידְרָה. קֶסֶף יֵלֵךְ
 וְנִסְתָּר לֹא יִדְעֵנָה דְּחִנָּה
 וְכֵן מִקְרִי לְדַבֵּר עֵינֵיהֶן
 וְהִנֵּה עֲמֻסָּה הֵנִי לְדָלוּ
 בְּרֵי חִינָה אוֹ לְדִישׁ אוֹ בְּעֵי
 בְּעֵי דְּמִי "וְכֵן לְדַמֵּן גַּם
 מְשֻׁם גְּנִיבָה אִתְּרַבְּנָה חֲלָה מְשֻׁם
 וְכֵן וְכֵן וְכֵן חֲלָה דְּקֹאֵן
 עֲמֻסָּה בְּכֵן חֲלָה וְכֵן:
 וְכֵן ד"ה יִפְתָּן בְּרֵי
 מְשֻׁם. עֵין חֲלָה יִפְתָּן
 שֶׁ עֵין חֲלָה יִפְתָּן

א] תום' ד"ה זכמה
ו' נראה כו'. ג"כ אצל
הרמב"ם מחלק בין ד'
זמות וחצר המשפחה
וחצר שלי"מ (ועמ"ש
בצ"מ ס' רס"ח
צ"ק י"א): [ב] שם
ה"ה המ' כו' וי"ל
ה"פ כו'. ג"כ וכן פי'
הר"ף צ"פ דצ"ב
והרמב"ם:

יהושע צד חנינא שהיה עמו בספינה והוא לוי וגוטל מעשר ראשון כדאמר' בערכין (דף יא:) מעשה צדכי יהושע שהלך לסיע את ר' יוחנן בן גודגא שהגפת דלתות אמר לו חזור כך שאתה מן הממוררים ואני מן המשוערים ומשורר ששער במיתא: ומקומו.

עִישׁוֹר שְׁאֲנִי עֵתִיד לְמוֹד נִתּוֹן לִיהוֹשֻׁעַ
וּמְקוֹמוֹ

בספינה אמר רבן גמליאל

לרצות שכחת העיר והלא בצרימא יליץ דזכור ולצטון שכוח לא הוי
 עיר יעמיד בשכוח מעיקרא לך י"ל שאינו סותר ראייתו אלא גמרא
 בשדה ושכחת דהיינו שכוח מעיקרא אבל זכור ולצטון שכוח לא
 כוח הוי שכחה ולמא דאירא הכתוב היא דשדה הוי שכחה שכוח
 בשדה ושכחת ולמא צייר והשאת משני שפיר לרצות שכחת העיר
 וזו הכחשה לאפיו קרו וזית:

שכחה ויממה לפי שרואה לסתור ראייתו מגיה הצנייחא ותו מה ממת
שכחה דקתני יודע אני שפועלים שכחוהו והכא דדריש לרבות שכחה
קשה לו על הצנייחא מניל למדרש מיעוטא על דיוקא דקרא דד
הוי שכחה ועל זה קאי מיעוטא לומר דצעיר אפילו זכור ולצדק
מעיקרא ולא צעיר והכי מסתברא טפי דאעפ"י מיעוט אפסיה דה
וע"כ לא מני חאי אפסיה דה

[illegible]

עֵישׁוֹר שְׂאֵנִי עֵתִיד לְמוֹד. פֶּרֶשׁ"י פֶּרֶק קָמָא דְקִדּוּשֵׁין וְהוּא
וְאִכְלוּ טַבֵּל דְּחֻקָּה עַל חֹזֶר שְׂאֵינִי מוֹצִיא מִמַּחֲמַת יְדֵי
צִדְעָתָא לְשׁוֹב עַד יָמִים רַבִּים וְעוֹד לְמָה נִמְנָם לְרִבִּי יְהוֹשֻׁעַ וְלִרְבִּי עֲ
שֵׁרָה יֵהָא מַעֲשֵׂר אֱלָא אֲמַר מַעֲשֵׂר רִאשׁוֹן יֵהָא נְמוֹן לִיהוֹשֻׁעַ וְפֶרֶשׁ"י

דבינו חננאל (המשך)
בצד שדהו זכתה לו שדהו
יאם אינו עומד שם לא
יכתה לו שדהו. מנא הני
מילי דתניא היה עומד
בעיר ואומר יודע אני כי
העומר שיש לי בשדה
פועלים שכחוהו לא יהא
שכחה יכול לא יהא שכחה

פרישטנא בשדה שחכר
 ערקיקר ויין שכתבו חז"ל
 לבלבסן שכוון לא הוי
 שכתבו קאן עטמאל כיוון
 ש"ח"א בשדה וזכור לו
 מכחה לו שדוה ואע"פ
 בירתה הכי שכתבו אינה
 שכתבה שכבר שחכר לו
 שדוה וזכור לו טעם מאומה
 עתה וזכר באיני אפי' וכו'
 לבלבסן שכתבו הוי שכתבה
 ש"ח"א עטמאל דאיה ליתיה
 בביב' בשדה דלויכני לא
 שדוה ש"מ דא עומד בצד
 שדוה וכתבו לו שדוה לא
 אינו עומד בצד שדוה לא
 מכחה לו שדוה. ואמר'
 ממאמאי דמשום דלא הוי
 אפי' בצד שדוה ענשה
 שדוה דלמא בדידיה הכותב
 א' ב' ברשעה לא ניהו
 ששכחה. ובעניי כ"ה האי
 לוינו וזכור ולמכסן שכוון
 שדוה שכתבו מכתובין לא
 ששכח לקחתו מגורנין מיה
 לרבותה שכתב העיר. ונדרו
 ששכחה האלו ואסקה ר'
 ששכח יייה לרבות שכתב
 עומד בצד שדוה

לא לא. וכן אמר עולא והוא שעומד בצד שדהו. איתיביה רבא מעשה ברכן גמליאל

קונה לו שלא מדעתו ודחי' הני מילי בחצר המשתמרת אבל שדה שאינה משתמרת אי עומד